

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ

16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 16

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ "ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΠΡΟΑΓΩΓΗΝ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΙΛΙΑΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ.,, Β'.

Ἡμέρα δευτέρα

Τῇ ἐπομένῃ, Δευτέρᾳ (29), περὶ τὰς 10 π. μ. συνεκροτήθη ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ν. Φαλήρου ἡ πρώτη συνεδρία τῆς Συνδιασκέψεως ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ προϋσταμένου τῆς βουλγαρικῆς ἀντιπροσωπείας Καθηγητοῦ κ. Τσαγκῶφ. Μετὰ τὴν προσευχὴν ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, Ἀντιπροέδρου τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου» καὶ ἐπιτίμου προέδρου τοῦ ἑλληνικοῦ Συμβουλίου, ἐκφράζοντος λύπην μὲν πρὸς τὴν Συνδιάσκεψιν, διότι, ὑποχρεωμένος ὄν ν'ἀπουσιάσῃ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάξεως τοῦ Συνεδρίου, δὲν ἠδυνήθη νὰ παραστῇ κατ' αὐτήν, χαρὰν δὲ «ἐπὶ τῇ ἐν Ἀθήναις συγκεντρώσει ἀντιπροσώπων τῶν Βαλκανικῶν λαῶν πρὸς ἐξέτασιν τῆς πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς μεταξὺ αὐτῶν φιλίας, λαῶν συνδεομένων δι' ἱερῶν καὶ ἀδιαρρήκτων δεσμῶν, διὰ τῆς αὐτῆς πίστεως, διὰ κοινῶν παραδόσεων, κοινῶν ἱστορικῶν περιπετειῶν καὶ κοινῶν ἀγώνων, κατοικούντων τὴν αὐτὴν χώραν καὶ ἐχόντων ἅπειρα κοινὰ καὶ πνευματικὰ καὶ οἰκονομικὰ συμφέροντα». Ἡὐχθήθη δ' ὁ Ἀρχιεπίσκοπος «ὅπως ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης φωτίσῃ τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου καὶ καθοδηγήσῃ εἰς τὸ χριστιανικὸν καὶ εἰρηνευτικὸν ἔργον, δι' ὃ συνῆλθον».

Τοῦ προέδρου εἶτα ἐκφράσαντος τὰς εὐχαριστίας τοῦ Συνεδρίου πρὸς τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον διὰ τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ καὶ τὰς εὐχὰς καὶ ἀποφασισθέντος ὅπως αὐταὶ διαβιβασθῶσι τῷ Μακαριωτάτῳ δι' εἰδικοῦ γράμματος, ἀνεγνώσθη κατόπιν ἐπιστολὴ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ρουμανικοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου κ. Ὑσπίρ, ἐκφράζοντος λύπην ὅτι ἐκωλύθη νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνδιασκέψεως καὶ εὐχομένου τὴν εὐδῶσιν αὐτῶν. Μεθ' ὅαί ἔθνικαὶ ἀντιπροσωπεῖται ἐκ περιτροπῆς ἀνεκοίνωσάν ἕκθεσιν τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πε-

πραγμένων ὑπὸ τῶν συμβουλίων των ἐν ταῖς οἰκείαις χώραις κατὰ τὴν ἐξῆς σειρᾶν: Βουλγαρικὴ (Τσαγκῶφ), Ἑλληνικὴ (Ἀλιβιζᾶτος), Ρουμανικὴ (Ἰωνέσκου), Ὑουγκοσλαβικὴ (Γεώργιεβιτς).

Ἡ δευτέρα συνεδρία ἐγένετο μετὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Παπαμιχαήλ, μετ' ἐπίσκεψιν τῶν μελῶν εἰς τὸ Θησεῖον, τὸν Ἄρειον Πάγον, τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸ μουσεῖον αὐτῆς. Κατ' αὐτὴν λαβὼν τὸν λόγον ὁ κ. Ἀλιβιζᾶτος, ἀνέπτυξε πρῶτον τὰς δυσκολίας, αἵτινες καὶ πρὸ τοῦ πολέμου ὑφίσταντο, καὶ μετὰ τὸν πόλεμον ἐπιπροσθοῦσιν εἰς τὰς μεταξὺ τῶν λαῶν ἀρμονικὰς σχέσεις, ἀνέφερε δὲ πῶς, μετὰ τὸν πόλεμον ἰδίᾳ, συνεπήχθησαν διάφοροι εἰρηνευτικαὶ ὀργανώσεις, αἵτινες μεγάλας καὶ ἐνδελεχεῖς καταβάλλουσι προσπάθειας ὅπως διὰ πάντων τῶν χριστιανικῶν μέσων ἐπιτευχθῇ ἡ εἰρήνευσις τοῦ κόσμου. Αὕτη κυρίως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς ὑποχρεώσεως τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν νὰ ἀναγνωρίζωσιν εἰς τὰς μεταξὺ των σχέσεις τὴν ἀπόλυτον σημασίαν τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἣτις κανονίζει καὶ τῶν ἀτόμων τὰς σχέσεις. Εἶνε ἀναντίρρητον - ἐξηκολούθησεν - ὅτι ἡ εἰρηνευτικὴ αὕτη κίνησις ἔσχε σπουδαῖα ἀποτελέσματα, διότι καὶ αὕτῃ ἡ ἴδρυσις τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν δέον νὰ λογισθῇ ἐν τῶν σπουδαιότερων ἀποτελεσμάτων τῆς. Ταῦτα δὲν εἶνε θεωρία ἀπλή, ἀλλὰ «πράγμα», ὧς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς γενομένης ἐν Λοκάρνο «Συμφωνίας», ἡ ὁποία πάντως πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐκ τῶν προμνησθεισῶν εἰρηνευτικῶν ὀργανώσεων προερχομένης ἠθικῆς πίεσεως. Ὁ ἀγορητὴς ἐξέφρασε τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ Συμφωνία αὕτη τοῦ Λοκάρνο εἶνε ἡ πρώτη, σειρᾶς ὄλης παρομοίων συμφωνιῶν, αἵτινες ἀσφαλῶς θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν εἰρήνευσιν τοῦ κόσμου. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, διατὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γείνη ὁμοία συμφωνία μεταξὺ καὶ τῶν βαλκανικῶν λαῶν;

Δύο εἶνε— ἐπήγαγε — τὰ σπουδαιότερα σημεῖα τῆς Συμφωνίας τοῦ Λοκάρνο: ὁ σεβασμὸς τῶν συνθηκῶν καὶ ἡ διαιτησία ἐν περιπτώσει διαφωνίας. Καὶ ὁ ἀγορητὴς νομίζει, ὅτι τοιαύτη συμφωνία κατ'

άνωτερον λόγον θὰ ἠδύνατο νὰ συναφθῆ μεταξὺ τῶν βαλκανικῶν λαῶν, διότι οὗτοι συνδέονται διὰ πολλῶν καὶ ποικίλων δεσμῶν, κοινῶν παραδόσεων κλ., ἰδίως δὲ διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς αὐτῆς θρησκείας καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπρεπε νὰ συνδέῃ αὐτοὺς ἰσχυρότερον εἰς ἀμοιβαίαν διαρκῆ φιλίαν. Ὅσον δὴποτε καὶ ἂν ἡ πολιτικὴ ἀτμόσφαιρα εἶνε πολλακίς μεστὴ ἐθνικοῦ ἐγωϊσμοῦ, τὸ πνεῦμα ὅμως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπιβάλλει εἰς τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς τὴν ἀνάγκην τῆς εἰρηνεύσεως πρὸς ἀλλήλους καὶ τὴν σύντονον ἐργασίαν πάντων πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, ἣτοι πρὸς σύναψιν συμφωνιῶν, ὅποια ἡ τοῦ Λοκάρου. Ὁ ἡμέτερος Παγκόσμιος Σύνδεσμος ἀισθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐργασθῆ εἰς τὸν Βαλκανικόν του κλάδον μετ' ἰδιαζούσης ἐντάξεως εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου, διότι ἔχει τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἀδύνατον οἱ βαλκανικοὶ λαοὶ νὰ ζήσουν ἄνευ εἰρήνης. Ἄς ἀφήσωμεν τὰ παλαιὰ παράπονα, καὶ ἄς δώσωμεν τὰς χεῖρας πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εἰρήνης εἰς τὸ τμήμα τοῦλάχιστον τοῦτο τῆς γῆς.

Ὁ ἀγορητὴς τελευτῶν ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν, ὅτι, σήμερον ἰδίως, ὁπότε δὲν ἀποκρούεται κατ' ἀρχὴν ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ἢ ἰδέα αὕτη τῆς συνάψεως συμφωνιῶν, αὕτη ἡ τιμὴ τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου» ἀπαιτεῖ ν' ἀναλάβῃ οὗτος τὴν πρωτοβουλίαν τῆς καλλιέργειας τῆς ὡραίας ταύτης ἰδέας εἰς τὰ Βαλκάνια, ἣτις θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον δεῖγμα τοῦ ὅτι πάντες ἡμεῖς διαπνεόμεθα ἀληθῶς ὑπὸ χριστιανικῶν συναισθημάτων, ἠνχῆθη δ' ἵνα ὁ Θεὸς καθοδηγήσῃ τὰ μέλη τῆς Συνδιασκέψεως, ὅπως οἱ προσπαθῆσαι αὐτῶν κατανητήσωσιν εἰς ἀποτελέσματα πρακτικὰ καὶ ἐφαρμοσίμα.

Τοιαῦτα ἦσαν τὰ κύρια σημεῖα τοῦ ὑπομνήματος τοῦ κ. Ἀλιβιζάτου. Ἀρξάμενης δ' ἀμέσως τῆς συζητήσεως ἐπ' αὐτοῦ, ἔλαβον τὸν λόγον κατὰ σειράν οἱ κ. κ. Τσαγκῶφ, Ἰονέσκου, Dicinson, Πριμιλίσεβιτς, Μπαλᾶνος, Φουρνάτζιεφ καὶ Bogdan. Ἡ συζήτησις διεξήχθη κυρίως ἐπὶ τῆς ἀνάγκης νὰ προταθῶσι μέσα δυνάμενα νὰ προαγάγωσιν αἰσθήματα φιλίας μεταξὺ τῶν Βαλκανικῶν λαῶν τοιαῦτα, ὅστε νὰ συμπέσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον πανταχόθεν ἡ ἐπιθυμία εἰς τὴν σύναψιν τοιοῦτων συμφωνιῶν, δυναμένων νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν βαλκανικῶν λαῶν. Ἐὰν τὸ πολιτικὸν Λοκάρου εἶχε τὰ πολιτικά του μέσα, γνωστέα καὶ τὰ πνευματικά καὶ ἠθικά μέσα, τὰ μέσα τὰ καθαρῶς χριστιανικά, τὰ ὅποια θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιοθῶσι πρὸς ἐπίτευξιν ἐνὸς χριστιανικοῦ Λοκάρου μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς βαλκαν. χερσονήσου. Ἐν γένει ἡ πρότασις ὁμοφάνως ἀνε-

γνωρίσθη ὡς λίαν ἐνδιαφέρουσα διότι ἀφορᾷ εἰς αὐτὴν τὴν εἰρήνην τῶν Βαλκανίων, διὰ τοῦτο δ' ἀκριβῶς καὶ ἀνετέθη εἰς τὰς ἐπὶ μέρους ἀντιπροσωπείας ἢ κατ' ἰδίαν μελέτη τῶν μέσων, ἄνω, κατὰ τὴν γνώμην των, θὰ ἠδύνατο νὰ προταθῶσιν ὡς ἐμφανίζοντα ὑπὸ μᾶλλον συγκεκριμένον τύπον τὴν γενικὴν πρότασιν τοῦ ἀγορητοῦ, καὶ ἡ ἀνακοίνωσις αὐτῶν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς ἐπομένης.

Μεθ' ὃ ἐλύθη ἡ συνεδρία.

(Ἐλεγε τὸ τέλος)

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ

Ἀναγινώσκων πρὸ καιροῦ τὴν Ποιμαντικὴν 1 τοῦ περιφήμου καθηγητοῦ τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας A. Vinet συνήντησα ἐν ἄλλοις πληθύν ὅσων γνώσεων χρησιμοτάτων, σαφῶς καὶ πρακτικῶς ἐκτεθειμένων ἐν αὐτῇ, σχετικῶς πρὸς τὸ ἔργον τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος. Αἱ ἐξεταζόμεναι ὑπὸ τοῦ εὐλαβοῦς καθηγητοῦ ἀπόψεις, ἔτι δὲ καὶ ἡ συνοπτικότης αὐτῶν, με ἐκίνησαν, ὅστε νὰ ζητήσω σημειώσεις τινας, περιεχούσας τὰς σκέψεις τοῦ συγγραφέως. Ἡ δὲ ὀφέλεια, τὴν ὁποίαν ἐγὼ αὐτὸς ἀπεκόμισα ἐξ αὐτῶν, μὴ ἔδωκε τὸ θάρρος, ὅστε νὰ θέσω αὐτάς διὰ τοῦ περιοδικοῦ τούτου εἰς εὐρύτερον κύκλον ἀναγνωστῶν. Συστηματοποιῶ αὐτάς ὅπως ἐλευθέρως.

Α'.

ΘΕΩΡΗΤΙΚΩΤΕΡΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

1.—**Ἡ σημασία τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.**—Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ λίκνον τῆς θρησκείας ἢ δὲ θρησκεία εἶναι τὸ λίκνον τῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ καὶ οἱ χριστιανοί, ὡς ἄνθρωποι περιπεπλεγμένοι εἰς τὰ ἐγκόσμια ἀπορροφῶνται πάντοτε σχεδὸν ὑπ' αὐτῶν μετὰ κίνδυνον νὰ λησμονήσωσι τὰ θεῖα. Εἰς τὸν ἱεροκήρυκα ἐπιφυλάσσεται τὸ ἐξάριτον προνόμιον καὶ ἡ ὑψίστη ἀποστολὴ νὰ συντηρῆ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων τὴν πίστιν εἰς τὰ ἀόρατα πράγματα, εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον, καὶ νὰ εἶναι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὁ ἄνθρωπος τοῦ πνεύματος καὶ τῆς αἰωνιότητος.

2.—**Ἡ κοινωνικὴ σπουδαιότης τοῦ κηρύγματος.**—Ἐὰν κοινωνία πεπολιτισμένη θεωρεῖται καὶ εἶναι ἐκείνη, ἐν ἣ αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ πρυτανεύουσι καὶ ὁ ἐξευγενισμὸς τῶν ἠθῶν εἶναι τὸ πρῶτιστον αὐτῆς σέμνωμα, ἀναμφιβόλως ὁ ἱεροκήρυξ, ἐφ' ὅσον εἶναι ὁ πρῶτος ἐνεργὸς τῆς γενικῆς ἠθικοποιήσεως, εἶναι καὶ ὁ πρῶτος συντελεστής οὗ ἐκπολιτισμοῦ τῆς κοινωνίας.

3.—**Τὸ κήρυγμα καθ' ἑαυτό.**—Ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰς εὐεργετικὰς αὐτοῦ ἐπιρροὰς τὸ ἱερὸν κήρυγμα

1) Théologie Pastorale par A. Vinet. Paris. 1889.

ἔχει ἐν ἑαυτῷ ὑπέροχον ἀξίαν. Τὸ κήρυγμα τοῦ Θεοῦ γίνεται «οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγους, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως»¹. τὰ δὲ κηρυττόμενα δὲν εἶναι «σοφία τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταγοιμένων»²· εἶναι «σοφία ἐν τοῖς τελείοις, σοφία Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ»³. Ποῖον λοιπὸν ἔργον εἶναι ὑψηλότερον τοῦ κηρύσσειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, «ὅς ἐστιν ἀλήθεια»; Ὁ ἱεροκλήρυξ εἶναι συνεργάτης Θεοῦ⁴ ἀγγέλλει καὶ προσφέρει τὴν σωτηρίαν.

4. — Οὐσιώδεις χαρακτῆρες τοῦ κηρύγματος. —

Ἀφαιρούμενης τῆς τέχνης, τὸ κήρυγμα εἶναι ἔργον ἀγάπης. Ἐφ' ὅσον δὲ εἶναι στοιχεῖον τῆς ἱερατικῆς διακονίας, ἥτις εἶναι μυστήριον, εἶναι καὶ τὸ κήρυγμα *πραῖξις μυστηριώδης*. Εἶναι τῷ ὄντι μυστηριώδες τὸ νὰ ἐξαρτᾶται ἡ ψυχὴ ἐνὸς ἄλλου καὶ τὸ αἰώνιον αὐτῆς μέλλον ἀπὸ τῆς φωνῆς ἀνθρώπου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στόμα τίθεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι μυστηριώδης τρόπος ἐνεργείας, ἐνεργείας, ἥς τὸ ἀποτέλεσμα ὑπέροκειται τῶν ἡμετέρων ὑπολογισμῶν καὶ ὑπερβαίνει τόσον τὰς προσπαθείας ἡμῶν. Διότι βλέπομεν πολλάκις τὰ μέγιστα ἀποτελέσματα συνδεδυασμένα πρὸς ἐλαχίστας αἰτίαι, ὡς καὶ τὴν ἀπαλιν, τὴν δυνάμιν ἀποβαίνουσαν ἀσθένειαν καὶ τὴν ἀσθένειαν δυνάμιν.

5. — Τὸ κήρυγμα καὶ ὁ εφημέριος — Ἡ διδασκαλία τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ εἶναι ἐκ τῶν πρωτίστων συστατικῶν τῆς ποιμαντικῆς διακονίας. Κυρίως δ' εἰπεῖν, ὁλόκληρον τὸ ἱερατικὸν ὑπουργεῖμα εἶναι «ἐν κήρυγμα»· διότι καὶ αὐτὴ ἡ λατρεία σκοπὸν ἔχει νὰ διδάξῃ, εἶναι ἐπομένως μορφὴ διδασκαλίας. Ἐπομένως: ὅχι μόνον ὀφείλουσι πάντες οἱ εφημέριοι νὰ κηρύττωσιν, ἀλλ' αὐτοὶ εἶναι καὶ οἱ ἀρμοδιώτεροι καὶ εἰς αὐτοὺς πρὸ παντὸς ἀνήκει τὸ κηρύσσειν. Αὐτοὶ δύνανται νὰ ὁμιλῶσι συμφρονότερον πρὸς τὰς ἀνάγκαις τῶν ἀκροατῶν αὐτῶν, ἐνῶ οἱ ἐξειδικευμένοι ἱεροκήρυκες, οἵτινες ἔχουσι μόνον τὴν θεωρητικὴν μόρφωσιν, ἀπαντῶσι πολλάκις δυσκολίας καὶ ὁμιλοῦσι κατὰ τινὰ τρόπον ἀόριστον. Ὅπως ὁ ἀληθὴς χαρακτῆρ τῆς πολιτικῆς εὐγλωττίας ἀπαντᾶται εἰς πρόσωπα πολιτευόμενα, καὶ δὴ εἰς τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Κράτους, οὕτω καὶ ἡ ἱερά εὐγλωττία ἐπιτυγχάνεται παρὰ τοῖς λειτουργοῖς τοῦ ἱεροκλήρυξ, οὕτως εἰπεῖν, κράτους. Ἄν

δὲ ἄνδρες τινὲς ἄνευ ἱεροκλήρυξ ἐπέτυχον εἰς τὸ κήρυγμα, τοῦτο ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις. Ποιμαντορία, ἐφημεριακὴ διακονία, ἄνευ κηρύγματος, εἶναι τι σόλοικον καὶ ἀκατανόητον. Ὁ περιορισμὸς τοῦ ἱερέως εἰς τελετουργικὴν χρῆσιν ἀπλῶς εἶναι ἀπόκλισις ἀπὸ τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ.

Γράφει ὁ Vinet: «Ἀγνοοῦμεν τί εἶναι ἱερεὺς, ὅστις δὲν κηρύσσει ἐπ' ἐκκλησίας».

6. Ἡ ἐξειδίκευσις ἱεροκλήρυξων — Ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ ὁ ἱερεὺς εἶναι, —κατὰ μέγιστα δὲ λόγον ὁ Ἐπίσκοπος, — α') διδάσκαλος· β') τελετουργὸς καὶ γ') κυβερνήτης. Οὐδεὶς δύναιται νὰ εἶναι ποιμὴν ἀληθῆς, ἂν δὲν πραγματοποιῇ τὰ τρία ταῦτα, ἐν ᾧ μέτρῳ ἔδωκεν αὐτῷ ἡ χάρις. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι αἱ κατηγορίαι αὗται δὲν δύνανται νὰ ὑποστώσι διάκρισιν τινὰ καὶ ἐξειδίκευσιν. Εἶναι γνωστὰ αἱ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ ἐξειδικεύσεις ἱερῶν ὑπουργημάτων¹. Ἄλλ' οὐδέποτε ἡ ἐξειδίκευσις αὕτη δύναιται νὰ γείνη κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε ὁ ἑξασκῶν μίαν τῶν ἀνωτέρω ἰδιοτήτων νὰ μὴ δύναιται νὰ ἐξασκῆσθαι τὴν ἄλλην².

7. Πλεονεκτήματα τοῦ ἱεροκλήρυξ — Ὁ ἱεροκλήρυξ ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ ζῆ ἐν μέσῳ τῶν ὑψηλοτέρων ἰδεῶν καὶ ἐν μέσῳ ἐνασχολήσεων ἀπολύτου ὀφειλίας. Τίποτε δὲ δὲν ἐξαναγκάζει αὐτὸν νὰ πράξῃ τὸ κακόν· ὁ Θεὸς καλεῖ αὐτὸν νὰ πράττῃ πάντοτε τὸ καλόν· καὶ εἰς πάντα δὲ ἄνθρωπον τοῦ αἰῶνος τούτου ἔχει τὸ σθένος νὰ ἀντιτάξῃ τὸ: «δὲν ἐπιτρέπεται». Ἐν μέσῳ τῶν κοινωνιστικῶν ρευμάτων, τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων μερίδων, τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ὁ ἱεροκλήρυξ ὀρθοῦται ὁ κοινὸς πάντων διδάσκαλος, ὁ συνεκτικὸς πάντων δεσμὸς, ἐκεῖνος ὅστις ἀντιπροσωπεύει ἐν αὐτῷ καλύτερον παντὸς ἄλλου τὴν ἰδεώδη τῆς κοινωνίας ἐνότητα.

1) Βλ. Ἐφεσ. 4, 11. Α' Κορ. 12, 28—30.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Σύνεσιν.

Καὶ ὁ μὲν κατάλογος τῶν διὰ τὸν Πατριαρχικὸν τῆς Ἀλεξανδρείας Θρόνον ἐκλεξιμῶν, ὁ κάκιστα διαβιβασθεὶς πρὸς τὴν αἰγυπτιακὴν Κυβέρνησιν πρὸς ἔγκρισιν, ἐπέστράφη, τέλος, «ἀνέπαφος» ὑπ' αὐτῆς μόλις ἐπ' ἐσχάτων, μετὰ μῆνας ὅλους, εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, καὶ θὰ ἐνόμιζε τις, ὅτι ἐλύθη ὀριστικῶς τὸ πατριαρχικὸν ζήτημα, δὲν ἀπομένει δὲ εἰ μὴ ἡ τελευταία καὶ τελικὴ ἐκλογή μεταξὺ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ περιλαμβανομένων προσώπων. Καὶ

1) Α' Κορ. 2, 4.

2) Α' Κορ. 2, 6.

3) Α' Κορ. 2, 6, 7.

4) Α' Κορ. 3, 15.

κατὰ πόσον μὲν δέον νὰ θεωρηθῇ «ἀνέπαφος» ὁ κατὰ λόγον μετὰ τὰ ἐν τῷ μεταξὺ διαδραματισθέντα, συνεπεία τῶν ὁποίων ὁ Πατριάρχης πρῶτην Κων)πόλεως κ. Μελέτιος ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τῆς ὑποψηφιότητός του, ἐννοοῦναι πάντες ὅσοι δὲν περιορίζουσι τὸ ζήτημα εἰς τὰ φαινόμενα καὶ τοὺς τύπους πρὸς ἐκυσίαν αὐταπάτην, ἀλλὰ θεωροῦσιν αὐτὴν τὴν οὐσίαν κατὰ στοιχειώδη εἰλικρίνειαν. Πόσους ὅμως κινδύνους ἐγκυμονεῖ ἡ ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ ἀνὰ χεῖρας φύλλου τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευομένη εἰδησις τοῦ «Πανταίνου» περὶ τῶν «ἐπιφυλίξεων» τῆς αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως, εἶνε παντὶ που δῆλον, καὶ εἰς τοῦτο ἐπιθυμοῦμεν νὰ προκληθῇ ἡ προσοχὴ τῶν ὑπευθύνως χειριζομένων τὰ τοῦ πατριαρχικοῦ ζητήματος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐἰν ἐνθυμηθῶμεν ὁποίας συστάσεις, ἢ μᾶλλον αὐτόχρημα «ἀπαιτήσεις» διετύπου τὸ πολυβίητον ἐκεῖνο πρὸς τὴν Τοποτηρητείαν «Σημείωμα» τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ τῆς αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως, ὅτι δ' ἐκεῖνα ἀκριβῶς αἱ ἀπαιτήσεις ἀποτελοῦσι τὰ ἐπιπεφυλαγμένα αὐτῆς «δικαιώματα» κατὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἐκλεγχομένου Πατριάρχου, καὶ ὅτι τέλος, τὰ δικαιώματα ταῦτα ἰδιοποιήθη ἡ Κυβέρνησις τῆ εἰσηγήσει τῶν δυσμενῶς πρὸς τὴν τακτικὴν τοῦ Πατριαρχείου διατεθέντων ὀρθοδόξων Σύρων τῆς Αἰγύπτου, πρόδηλον ἀποβαίνει πόση οὐνεσις ἐπιβάλλεται πρὸς ρύθμισιν τοῦ ζητήματος, πόσον δ' ἐπιζημία ἤθελε πᾶσα πρὸς πρόχειρον λύσιν σπουδῆ ἀποβῆ Πάντες οἱ παράγοντες τοῦ σπουδαιότατου τούτου ζητήματος πασῶν τῶν περὶ τοὺς ὑποψηφίους παρατάξεων δέον νὰ ἐξαρθῶσιν ὑπὲρ τὰ προσωπικὰ καὶ νὰ συντονίσωσιν ἀπὸ κοινοῦ τὰς προσπάθειάς ἵνα ἀποφευχθῇ πᾶσα νόθος λύσις, ἥτις θὰ ἔχη συνεπείας πολλῶ τραγικωτέρας τῆς περιπετείας, τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὸ ἀσύγνωστον ἐκεῖνο περὶ τὸν κατάλογον τῶν ὑποψηφίων σφάλμα. Ἡ παρῶσα φάσις τοῦ πατριαρχικοῦ ζητήματος εἶναι ἀκριβῶς ἡ κρισιμωτέρα, καὶ τοῦτο πρέπει νὰ ἐννοήσωσι πάντες οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταγοὶ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ.

Τὸ ἐν Κων)πόλει Ἀγιοταφ. Μετόχιον.

Ἡ κατ' αὐτὰς δημοσιευθεῖσα εἰδησις, ὅτι ὁ ταραξίας τῆος παπᾶ - Εὐθύμ ἐποφθαλμιᾶ τὸ ἐν Κων)πόλει Ἀγιοταφικὸν Μετόχιον, ἔνι χρησιμοποίησιν αὐτὸ ὡς ἔδραν τοῦ τάχα «Πατριαρχείου» του, δέον νὰ ἐλκύσῃ σοβαρὰν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων. Ἐν τῷ Ἀγιοταφ. Μετοχίῳ ὑπάρχει ἡ περιώνυμος Βιβλιοθήκη του, περιλαμβάνουσα χειρόγραφα καὶ ἄλλα βιβλία πολῦτιμα, ἅτινα δέον νὰ προσφυλαχθῶσιν ἐγκαίρως ἀπὸ πάσης βαρδάλου ἐπιδρομῆς τοῦ ἐν λόγῳ θορυβοποιοῦ

καὶ τῶν σὺν αὐτῷ φαύλων. Τὸ Ἀγιοταφικὸν Μετόχιον, ἄλλως τε, εἶνε ἰδιοκτησία τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, δὲν φανταζόμεθα δέ ποτε ὅτι ἡ Τουρκία, θέλουσα νὰ ἐμφανίσῃ ἑαυτὴν ὡς κράτος πεπολιτισμένον, θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀσύστολον τοῦ Μετοχίου δαρπαγὴν. Τὸ ἀντίθετον θὰ ἐμποίησιν κατάπληξιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ θὰ προκαλέσῃ διεθνεῖς διαμαρτυρίας.

Ἀπότομος μεταστροφή.

Ὁ σεβ. μητροπολίτης Κιέβου κ. Ἀντώνιος, ὁ πρὸ τῆς εἰς Λονδίνον τελευταίας μεταβίσεως του ἐπὶ ταῖς ἀναμνηστικαῖς τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἑορταῖς κατακεραυνῶν τοὺς πάντας ἐπὶ «καινοτομίαις» καὶ «παραβάσει τῶν δογμάτων καὶ τῶν κανόνων», μόλις ὡς μετέσχε τῶν ἑορτῶν ἐκεῖνων καὶ ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἀγγλικανικὴν πραγματικότητα, ἔσπευσεν οὐ μόνον νὰ ὑπερβάλλῃ πάντας εἰς ἔκφρασιν συμπαθειῶν πρὸς τοὺς ἀγγλικανούς, ἀλλὰ καὶ νὰ προβῆ εἰς ὅλως ἀνεπίστους δηλώσεις περὶ τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν. Οὕτως ἀναγνώσκοντες τὸ ἑναγχος ἐκδοθέν τεύχος τοῦ ἐν Κάρλοβιτς τῆς Σερβίας ἐκδ.δομένου ὑπ' αὐτοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησιαστικαὶ εἰδήσεις» εὐρίσκομεν εἰς τὰς ἀνακοινώσεις καὶ τὰς προπώσεις του τὴν ἀπροκάλυπτον δήλωσιν, ὅτι «εἶνε δυνατὴ ἡ ἀποδοχὴ τῶν ἀγγλικανικῶν κληρικῶν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἀνευ ἀναχειροτονίας».

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθε δις κατὰ τὴν ἐβδομίδα ταύτην εἰς τακτικὰς συνεδρίας. Πρὸς τοὺς ἄλλοις ἐξεδίκασε τὴν ὑπόθεσιν τῶν μοναχῶν τῆς ἐν Τήνῳ Ἱερᾶς Μονῆς, κατηγορουμένων ἐπὶ ἀπειθείᾳ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ καταφρονήσει τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου. Καὶ τὴν μὲν Ἱερομένην Εὐφροσύνην μοναχὴν, δηλώσαν ἐιλικρινῆ μετάνοιαν καὶ ζητήσαν συγγνώμην, ἀπήλλειξε πάσης κατηγορίας, τὰς δὲ Σιμβούλους Μελάνην καὶ Εὐλοβίαν ὡς καὶ τὴν μοναχὴν Κασσιανὴν ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν τοῦ ἀφορισμοῦ, ἀποκόψασα αὐτὰς οὐ μόνον ἀπὸ τῆς Μονῆς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὁποίαν μετὰ πρωτοφανοῦς φανατισμοῦ καὶ σατανικοῦ πείσματος κατεφρόνησαν.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὑπέβαλεν ἐγκαίρως θερμοὺς αἰτήσιν πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως ὅπως φανῇ ἐπεικῆς πρὸς τοὺς τελευταίως στασιύσαντας ἀξιωματικούς ἐὰν ἤθελε τυχὸν ἐπιβληθῆ εἰς

αὐτοὺς ἢ ἐσχάτη τῶν πουνῶν. Ἐπιβληθείσης ταύτης εὐτυχῶς ἀπεφεύχθη ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς δ' ἀποφάσεως τοῦ κ. Προέδρου.

— Ὁ Μ. Πατριάρχης Ρουμανίας ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἰδιαίτερον συγχαρητήριον γράμμα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα, ἣν ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἐώρτασε τῇ 4 Ἀπριλίου (ν. ἡμ.).

— Ὁ ἐν Σερβίᾳ διαμένων Ρῶσος Μητροπολίτης Κιέβου κ. Ἀντώνιος ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, σφοδρὰν διαμαρτυρίαν κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διότι τοῦτο δὲν προσεκάλεσεν εἰς τὴν μέλλουσαν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Σύνοδον τοὺς ἐν Ρωσίᾳ «αἰρετικούς» καὶ «σχισματικούς» τῆς Ζώσης Ἐκκλησίας.

— Παρεπιδημοῦσιν ἐν Ἀθήναις ἐπ' ἀδείᾳ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, καὶ Χαλκίδος.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη καὶ συνωμίλησεν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων τὴν παρελθούσαν μὲν Πέμπτην τὸν Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, τὸ δὲ Σάββατον τὸν Ὑφυπουργὸν κ. Μακροῦν.

— Χθὲς ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Πρεσβυτὴς τῆς Σερβίας.

— Ὁ Πρόεδρος τῆς Ὁρθοδόξου τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Κυριῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ Κατηχητῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν αἰδ. Ἄγγελος ὡς μέλος τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Δ. Συμβουλίου τοῦ ἐν Βουλιαγμένῃ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου θελήσας ὅπως ἐφέτος ἡ φιλανθρωπικὴ δρασίς τῆς Ὁρθ. Χριστ. Ἐνώσεως Κυριῶν κατὰ τὸ Πάσχα στραφῇ πρὸς τὰ ὑπερεκατὸν ὄρφανὰ τοῦ ἰδρύματος τούτου τῆς Ἐκκλησίας, συνέκάλεσε τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως εἰς Γεν. Συνέλευσιν καὶ ἀναπτύξας διὰ μακρῶν τὸν ἱερὸν σκοπὸν τοιαύτης φιλανθρωπικῆς πράξεως προὐκάλεσεν ἔρανον ὅπως δοθῇ εἰς τὰ ὄρφανὰ ὀλόκληρος στολὴ μετ' ὑποδήσεως καὶ πύλου. Πρῶτοι δ' ἔδωκαν τὰ καλὸν παράδειγμα διὰ γενναίας εἰσφορᾶς ὁ αἰδ. Ἄγγελος καὶ ὁ Παν. Ἀρχιμ. Προκόπιος Καλλιωνίδης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὁ διαβόητος ἤδη καταστάς τέως «Παπὰ Εὐθύμῃ» ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν ὡς Πατριάρχης καθὼς καὶ ὁ ἡμερησίος τύπος ἀνέγραψεν. Ἐπειδὴ ἐπιτηδείως ἐγράφη ὅτι ἐχειροτονήθη εἰς ἀρχιεπίσκοπον ὑπὸ τινος τῶν σεβ. Συνδικῶν, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δι' ἐπισήμου αὐτῆς ἀνακοινωθέντος διέψευσε τὴν φήμην καὶ διεβεβαίωσεν ὅτι ὁ φερόμενος ἤδη ὡς Ἀρχιεπίσκοπος τέως ἱερεὺς Εὐθύμιος δὲν εἶναι ἡ ἀπλοῦς ἰδιώτης, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἔχει καθαιρεθῆ, οὐδὲν κῦρος δ' ἔχουσιν αἱ πράξεις αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ «Πανταίνου», ἐπισήμου ὄργανου τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, ὅτι τῇ 3 ἰσταμένου «ἐλήφθη ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, περὶ μεσημβρίαν, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 31 Μαρτίου, ἀκέραιος ὁ κατάλογος τῶν ὑποψηφίων τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας, ἐπιβεβαιωθέντων οὕτω τῶν λόγων τῆς Α. Ἐξοχότητος τοῦ Πρωθυπουργοῦ Ἀχμετ Ζίουερ Πασσᾶ, εἰπόντος τῷ Σεβασμ. Τοποτηρητῇ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἐλευθέρᾳ νὰ ἐκλέξῃ οἰονδήποτε θέλει Πατριάρχην ἐν κράτει ἐλευθέρῳ καὶ συνταγματικῷ, μετὰ τῆς δηλώσεως, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐπιφυλάσσει ἑαυτῇ πάντα τὰ δικαιώματα αὐτῆς κατὰ τὴν ἀναγνώρισιν, τοῦ μέλλοντος Πατριαρχοῦ ὀφείλοντος νὰ λάβῃ τὴν Αἰγυπτιακὴν ὑψημότητα».

Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ ἄλλην. τῆς Αἰγύπτου τύπος, ἡ Τοποτηρητεία φρονεῖ, ὅτι, ἐνεκα τῆς ἀπασχολήσεως τῶν ἱερέων περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν καθήκοντα κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς, ὁ μέχρι τοῦ Πάσχα μεσολαβῶν χρόνος ἀποδείκνυται ἀνεπαρκὴς πρὸς ἐνέργειαν τῆς τελικῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς. Κατ' ἀκολουθίαν, ἡ ἐκλογὴ φέρεται ἀναβαλλομένη διὰ τὰς μεταπασχαλίους ἡμέρας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνήγγειλε δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν σεβ. Τοποτηρητὴν τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε τὴν δαπάναις αὐτῆς ἐκπαιδεύειν πέντε ὑποτρόφων, λαμβανομένων ἐξ ἑκάστου πατριαρχικοῦ κλίματος, ἐν τῷ Ἱεροδιδασκαλείῳ Κύπρου. Ὡς δικαιολογία τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως ἀναγράφεται ἡ «ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ ἑλληνικῷ κόσμῳ ὑπερέχουσα θέσις τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου Κύπρου, μέλλοντος νὰ καταρτίξῃ κληρικούς ἀρτίους πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν Ἑγγύς Ἐκκλησιῶν», ὧν οὕτω ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις ἐπιθυμεῖ νὰ ἔλθῃ ἐπίκουρος.

— Ὁ Ἀρμοστής τῆς Κύπρου ἔθνηκεν ὑπ' ὄψιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου παρατήρησίν του, καθ' ἣν πολλοὶ ἄνηβοι ἔτι Κύπριοι ἀναχωροῦντες ἐκ τῆς νήσου δι' Αἴγυπτον στεροῦνται ἐκεῖ προστασίας καὶ κηδεμονίας καὶ καταστρέφονται πίπτοντες εὐκόλως εἰς διαφόρους παγίδας. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀναχωρούντων ἐκ Κύπρου δι' Αἴγυπτον νέων, δι' οὓς ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔχουσι πραγματικούς προστάτας καὶ κηδεμόνας ἐν Αἰγύπτῳ, θὰ φέρῃ ἐφεξῆς εἰς γνῶσιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ Ἀρμοστής, ἀνέλαβε δὲ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὅπως μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας

Ἀλεξανδρείας καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Κυπριακῶν Ἀδελφοτήτων ἐνεργῆ διὰ τὴν ἐπιτήρησιν καὶ προστασίαν αὐτῶν.

— Λιγὸν ἐκ Κύπρου καὶ ἐπεσκέφθησαν τὰ ἀξιόθεατα καὶ διαφόρους πόλεις τῆς νήσου ἑκατὸν ἐξ ἑκατόν τοῦ «τάγματος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου» κατευθυνόμενοι εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Τὸ τάγμα τοῦτο, ἰδρῦθὲν ὑπὸ τινῶν ἐμπόρων ἐξ Ἀμάφι τῆς Νεαπόλεως τῷ 1048, εἶχεν ὡς κύριον σκοπὸν τὴν νοσηλείαν καὶ φιλοξενίαν τῶν προσκυνητῶν τῶν Ἁγίων Τόπων. Τεθὲν κατ' ἀρχαίαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, βραδύτερον ἐγένετο ἐπώνυμον τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ἐγκατεστάθη ἐν Κύπρῳ τῷ 1288 μετὰ τὸν ἐκ τῆς Ἁγίας Γῆς διωγμὸν τῶν Λατίνων, ἀπέκτησε δ' ἐκεῖ σπουδαία τιμάρια, ὧν τὸ σπουδαιότερον ἐν Κολοσσίῳ, ἐνθα σώζεται σήμερον ἀκόμη ὁ περίφημος Πύργος. Ὁ ἐν Λευκωσίᾳ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου «Πίπυ» θεωρεῖται ὡς μία τῶν ἐδρῶν τοῦ ἐν λόγῳ τάγματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Μετὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἐγκάθειρξιν τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου μητροπολίτου Πέτρου, ἐννέα ἀρχιερεῖς συνελθόντες κατήρισαν «προσωρινὸν Ἀνώτατον Ἐκκλησιολογικὸν Συμβούλιον» ἐπιταμὲλὲς πρὸς διοίκησιν τῆς πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ λαὸς χαρακτηρίσας τὴν πράξιν ταύτην ὡς πραξικόπημα αὐθαίρετον κατὰ τοῦ ἐγκαθειρόντος Τοποτηρητοῦ, ἔκλεισε τὰς θύρας τῶν ναῶν πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς τούτους καὶ ἔπαυσε νὰ προσκαλῆ αὐτοὺς δι' ἐξουσίας. Κατὰ τινῶν μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἐγένοντο καὶ δημοσίᾳ προσβολαί. Τὸ δικαίωμα τῆς τοποτηρητικῆς ὁ Μ. Πέτρος εἶχε μεταδώσει πρὸς τὸν μητροπολίτην Σέργιον, τὸν τέως ἐπὶ τοῦ τσαρικοῦ καθεστώτος ἀρχιεπίσκοπον Φιλλανδίας, νῦν δὲ Νίξιν Νόβγοροδ, ὅστις ὅμως εἶνε ἠναγκασμένος νὰ μένῃ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, διότι ἡ κυβέρνησις δὲν ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸν τὴν εἰς Μόσχαν μετάβασιν. Ὁ μητροπολίτης Σέργιος, εἰδοποιήσας τοὺς ἀπαρτίσαντας τὸ ἀνωτέρω «Συμβούλιον» ἀρχιερεῖς περὶ τοῦ ἀντικανονικοῦ τῆς πράξεως αὐτῶν, αὐτοὺς μὲν παρέδωκεν εἰς ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον ἐξ ἀρχιερέων, πάσας δὲ τὰς ὑπ' αὐτῶν γενομένας ἐν τῷ μεταξύ χειροτονίας ἐκήρυξεν ἀκύρους, ἐπέβαλε δὲ εἰς αὐτοὺς ἀργίαν καὶ ἐκήρυξεν αὐτοὺς ἐκπτώτους ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῶν. Ἐπιτοῦς ἀπηγορεύθη εἰς τοὺς πιστοὺς νὰ ἔρχονται εἰς οἰανδήποτε μετ' αὐτῶν κοινωνίαν.

Ἄλλ' ἐνῶ εἰς τοιοῦτο διάβημα προέβη ὁ μητροπ. Σέργιος, αἴφνης ὁ ἐγκαθειρόντος τοποτηρητῆς Πέτρος, δι' ἀποφάσεώς του ἀπὸ 1 Φεβρ. ἀφήρσεν

ἀπὸ τοῦ Σέργιου τὴν δοθείσαν ἐντολήν, ἣν καὶ μετεβίβασεν εἰς «κολλέγιον» ἐκ τριῶν ἀρχιερέων, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ἀναγνωρίζει ὡς φορέα ὠρισμένων δικαιωμάτων τῆς Τοποτηρητικῆς, ἐννοεῖται ἐφ' ὅσον ὁ Τοποτηρητῆς διατελεῖ ἐν φυλακῇ.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Τοποτηρητοῦ Πέτρου ἐξηγήθη μὲν ἀμέσως ὡς ληφθεῖσα ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, ἐνεποήσεν ὅμως κατάπληξιν καὶ ἐγέννησε βαρυθυμίαν εἰς τοὺς συμπαθῶς πρὸς τὸν Σέργιον διακειμένους, ὅσον ἐνεθάρρυνε τοὺς ἀπαρτίζοντας τὸ «προσωρινὸν Ἀνώτατον Ἐκκλησιολογικὸν Συμβούλιον». Τὸ ἔγγραφο, δι' οὗ ὁ τοποτηρητῆς ἐφαίνετο αἶψον τὴν προτέραν ἐντολήν παρὰ τοῦ μητροπολίτου Σέργιου ἦτο τοιοῦτο, ὥστε οὗτος δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ «Συμβούλιον» ἐπεξήγησεν, ὅτι οὐδαμῶς αἴρεται ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἐντολή καὶ, κατ' ἀκολουθίαν, ἐμμένει ἐν τῇ ἀντιλήψει ὅτι ἀκολουθεῖ κανονικῶς ἀναπληρῶν τὸν τοποτηρητῆν.

Ἐκ τούτων καθίσταται προφανές, ὅτι νέον σχίσμα γεννᾶται ἐν τῇ τόσον δεινῶς χειμαζομένη Ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ δὴ σχίσμα ἐν αἰαῖς ταῖς τάξεσι τῆς μέχρι χθὲς συμπαγοῦς «πατριαρχικῆς» Ἐκκλησίας. Οὐδόλως δ' ἀπίθανον τὸ ἀναγραφὲν ἤδη εἰς τινος τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐφημερίδας ὅτι συνελήφθη καὶ ὁ μητροπολίτης Σέργιος καὶ ἐρρίφθη καὶ οὗτος εἰς τὰς φυλακάς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Σόφιας, ἡ Ρουμανικὴ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ μεσολαβήσῃ μεταξὺ Οἴκου. Πατριαρχείου καὶ Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἄρσιν τοῦ σχίσματος. Τὴν εἶδησιν σχολιάζει μετ' εὐμενείας ὁ βουλγαρικὸς τύπος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἐν ταῖς μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας ἐν Πολωνίᾳ διαπραγματεύσει δύο κυρίως σημεῖα προέχουσιν ὡς κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφέροντα τὴν ὀρθόδοξον Πολωνικὴν Ἐκκλησίαν: τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν περιουσίαν τῆς ὀρθ. Ἐκκλησίας, καὶ τὸ ζήτημα τῶν προσωπικῶν δικαιωμάτων τοῦ κλήρου τῆς. Κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθ. Ἐκκλησίας, αὕτη δέον νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς ἡ ἀνάδοχος πάντων κτηματικῶν ἐν τῷ πολωνικῷ κράτει δικαιωμάτων τῶν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἧς ἐχειραφετήθη ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου ἀνακηρυχθεῖσα αὐτοκέφαλος καὶ ἀνεξάρτητος. Πᾶσα λοιπὸν περιουσία, ἀνήκουσα τέως εἰς τὴν ὀρθοδόξον Ἐκκλησίαν ἐν Πολωνίᾳ, δέον ν' ἀναγνωρισθῇ σήμερον ὡς περιουσία τῆς ὀρθοδόξου ἐν Πολωνίᾳ Ἐκκλησίας, οἰαδήποτε δὲ ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ὑποχώρησις μόνον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην ἐξαρθᾶται, δὲν πρέπει δ' ἄρα νὰ ἐπι

βληθῆ εἰς αὐτὴν διὰ βίας κατὰ τρόπον παράνομον. Ἐνιαχοῦ τοῦ πολωνικοῦ Κράτους ὑπάρχουσι δημόσιοι ὑπάλληλοι μὴ διακρίνοντες τὴν ἐκκλησ. περιουσίαν ἀπὸ τῆς κρατικῆς-δημοσίας, οὕτω δὲ ἐξισοῦσι τοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἐκκλησ. κτήματα πρὸς τὴν περιουσίαν τοῦ δημοσίου, δι' ὃ καὶ διήρπασαν αὐτὴν παρανόμως. Ἐξ ἄλλου ὡς ἔχουσι σήμερον τὰ πράγματα ἐν Πολωνίᾳ, ὁ ἱερεὺς ἐξαορτᾶται καθ' ὀλοκληρίαν ἐκ τῆς αὐθαιρεσίας τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς, ἥτις δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ ἢ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀσκήσιν τῶν ἐν τῇ ἐνορίᾳ ἱερατικῶν του καθηκόντων, νὰ θεωρήσῃ αὐτόν, ἢ μὴ, πολίτην ποιῶνόν, νὰ τὸν ἀποβάλλῃ τῆς ἐνορίας ἄνευ περαιτέρω ἐξηγήσεων κτλ. Τοιαύτη προσβλητικὴ διὰ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν θέσις τοῦ κλήρου τῆς βλάπτει τὰ μέγιστα τὴν Ἐκκλησίαν. ἄλλὰ καὶ τὴν πολιτείαν, διότι διὰ τῆς περιφρονησεως τοῦ κύρους τοῦ κλήρου κλονίζεται ὁ πρὸς τοὺς πνευματικὸς ποιμένας σεβασμὸς, τοῦτο δὲ ἐπιδραῖ κακῶς ἐπὶ τῆς καθ' ὄλου ζωῆς. Ταῦτα τὰ δύο θεμελιώδη ζητήματα ἀπασχολοῦσιν ἀφ' ἑκαστοῦ τὴν τε ὀρθόδοξον ἐν Πολωνίᾳ Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πολωνικὴν Κυβέρνησιν.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κομισθεὶς ἐξ Ἀμερικῆς ὁ νεκρὸς τοῦ ἐκεῖ τελευτήσαντος καθολικοῦ ἀρχιεπισκόπου Τσεπλιὰκ εἰς Πολωνίαν ἐκηδεύθη μετὰ μεγάλης πομπῆς ἐν Βαρσοβίᾳ, ἐκομίσθη δ' εἰτα πρὸς ταφὴν ἐν Βίλνα ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ σύμπαντος τοῦ κλήρου τῆς ἐν Πολωνίᾳ καθολικῆς ἐπισκοπῆς.

— Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ρώμης κ. Ernesto Buonaiuti ἐκηρύχθη αἰρετικὸς ὑπὸ τοῦ Πάπα καὶ ἀνεθεματίσθη, ἀπηγορεύθη δὲ οἰαδήποτε πρὸς αὐτὸν κοινωνία τῶν πιστῶν τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας.

— Κατὰ πληροφορίας ἐκ Ρώμης ἐπέστρεψε ἐκεῖσε ὁ παπικὸς πληρεξούσιος σεβ. Ρόττα, ὅστις εἶχεν ἀρχίσει διαπραγματεύσεις πρὸς τὸν τοῦρκον ὑπουργὸν τῶν ἔξωτερικῶν περὶ συνάψεως Κογκορδάτου μεταξὺ τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς τουρκικῆς Κυβερνήσεως.

— Ἐν Βαρσοβίᾳ συνεκλήθη ἐπ' ἐσχάτων συνέδριον τῶν κληρικῶν τῆς ἐν Πολωνίᾳ λατινικῆς Ἐκκλησίας. Αἱ συνεδριάσεις αὐτοῦ ἐγένοντο μυστικαί, ἐγνώσθη δὲ μόνον ὅτι αἱ συσκέψεις ἀφεώρων εἰς ἐσωτερικὰ τῆς ἐκκλησίας ταῦτα πράγματα.

— Οἱ ἐν Πολωνίᾳ ἐκκλησ. κύκλοι ἐτοιμάζονται πρὸς ἐορτασμὸν τῆς διακοσιετηρίδος τῆς ἀνακηρύξεως εἰς ἅγιον τοῦ ἁγίου Στανισλάου, τὸν ὁποῖον ἡ καθολικὴ Πολωνία θεωρεῖ προστάτην τῆς. Ἡ πρὸς

τοῦτο καταρτισθεῖσα ἐπιτροπὴ εἰσηγήθη παρὰ τῷ Βατικανῷ τὴν γενίκευσιν τοῦ ἐορτασμοῦ εἰς σύμπαντα τὸν καθολικὸν κόσμον.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

εἰσφορῶν ἐκ δίσκου διὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ ὑπὲρ τοῦ φιλανθρωπικοῦ ιδρύματος τοῦ Οἴκου Τυφλῶν κατὰ τὸ ἔτος 1924.

Παλαιᾶς Ἑλλάδος

1) ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν	Δρχ.	14.223.15
2) ὁ Σεβασ. Μητροπολίτης Φωκίδος	»	1.385.—
3) » » Τριφυλίας	»	1744.—
4) » » Καρυστίας	»	1455.—
5) » » Κερκίρας	»	2155.—
6) » » Πατρῶν	»	3263.—
7) » » Φθιώτιδος	»	800.—
8) » » Μαντινείας	»	455.—
9) » » Θήρας	»	407.30
10) » » Κυθήρων	»	376.—
11) » » Χαλκίδος	»	2514.—
12) » » Κεφαλληνίας	»	2592.—
13) » » Σπάρτης	»	3.650.—
14) » » Ἄρτης	»	734.—
15) » » Δημητριάδος	»	3.000.—
16) » » Γόρτυνος	»	1480.—
17) » » Τρίκκης	»	2030.50
18) » » Λαρίσης	»	510.—
19) » » Γυθείου	»	672.—
20) » » Ζακύνθου	»	674.50
21) » » Θηβῶν	»	1800.—
22) » » Καλαβρύτων	»	605.—
23) » » Ἠλείας	»	2.000.—
24) » » Ἀχαρνανίας	»	4.315.—
25) » » Θεσσαλιώτιδος	»	1013.75
26) » » Ναυπαιτίας	»	3257.—
27) ὁ Σεβασμιώτ. Μητροπολ. Κορινθίας	Δρχ.	2908.—
28) » » Σύρου	»	1000.—
29) ὁ Τοποτηρ. τῆς Μητροπ. Ἀργολίδος	»	1545.—

Νέων Χωρῶν

1) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου	Δρχ.	4253.—
2) » » Σισανίου Σιατίστης	»	1240.—
3) » » Ἐπίσκοπος Ἱεροσηταίας	»	400.—
4) » » Μητροπολ. Κοζάνης	»	1280.—
5) » » Ἐπίσκοπος Ἱερὸς. καὶ Ἀγ. ὄρους	»	613.—
6) » » Κισάμου καὶ Σελίνου	»	452.85
7) » » Μητροπολ. Βεροῖας	»	500.—
8) » » Ἐπίσκοπος Πέτρας	»	1881.40
9) » » Μητροπολ. Ἐλασσώνος	»	510.—
10) » » Θεσσαλονίκης	»	1479.—
11) » » Ξάνθης	»	2380.—
12) » » Σερρών	»	1196.—
13) » » Κρήτης	»	1450.—
14) » » Διδμοτείχου	»	1380.—
15) » » Γρεβενῶν	»	935.—
16) » » Μηθύμνης	»	670.—
17) » » Ἐλευθερουπόλεως	»	900.—
18) » » Μυτιλήνης	»	1421.—
19) » » Φλωρίνης	»	1200.—

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δημητρίου Σίμου Μπαλάνου (Τακτικού Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου) Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαί καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν Λόγος λεχθεῖς κατ' ἐντολήν τῆς Συγκλήτου εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν τῆ 30 Ἰανουαρίου 1926. Ἀθήναι 1926

Χρυσόστομου Παπαδοπούλου. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν: Σχέσεις ὀρθοδόξων καὶ λατίνων κατὰ τὸν 15' αἰῶνα. Ἀθήναι 1925 (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Θεολογίας»).

Φιλαρέτου Βαφείαδου Ὅλιγα τινὰ περὶ συνόδων καὶ δὴ τῶν Οἰκουμενικῶν (Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Γρηγορίου Παλαμά). Θεσσαλονίκη 1926

Ἀριθ. { Πρωτ. 2278
Διεκπ. 2157 } Ἐν Ἀθήναις τῆ 7 Ἀπριλίου 1926

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς

Τὸν Ἀρχιμανδρίτην Ἡσαΐαν Βεργέπουλεν
(ἀγνώστου δυαμονῆς).

Καλεῖσαι νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τῆς Ἱερ. Συνόδου καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτῆς τῆ 20 τρέχοντος μηνὸς Ἀπριλίου ἐν ἔτ. ἡμέρᾳ Τρίτῃ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος δι' ἣν αἰτίαν ἀπελογήθῃς ἐνώπιον τοῦ ἐκτελοῦντος χρέη ἀνακριτοῦ Σ.β. Μητροπολίτου Μεσσηνίας.

Προσπειδηλοῦμεν σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὥσ' ἄνω ὁρισθεῖσα ἡμέρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

† ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος

Ὁ Α'. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Χρυσόστ. Δημητρίου

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ὁ Μητροπολίτης Φωκίδος Ἀμβρόσιος Προκηρῶσει ὅτι. Ἀπὸ τῆς ὥρας 10 π. μ. μέχρι τῆς ὥρας, 4 π. μ. τῆς 25ης Ἀπριλίου ἐ. ἔ. 1926. Ἐπαναληφθήσεται, ἐν τοῖς ἐν Ἀμφίσῃ γραφεῖσι τῆς ἱερ. Μητροπόλεως Φωκίδος, ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 52,653 π. ἔτους διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐκκλησιαστικῶν κ. λ. π. διαταχθεὶς διαγωνισμός, δι' ἐνσφραγιστῶν προσφορῶν μειοδοτικῆς δημοπρασίας πρὸς ἀνάδειξιν ἐργολάβου, κατὰ τὰ περὶ δημοσίων ἔργων, κεκαυονισμένα ἀποπερατώσεως τοῦ κτιρίου, τοῦ ἐν Ἀγία Εὐθυμία ἐνοριακοῦ ναοῦ. «Τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου» ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ὑπὸ τοῦ Μηχανικοῦ Παρνασσίδος Ν. Κλάφῃ ἐκπονηθεῖσα καὶ ἄρμοδιως θεωρηθεῖσα εἰς τὸ πᾶν τῶν δραχμῶν 880,000, μελέτη ὡς καὶ ἐν τῇ σχετικῇ προκηρῶσει περιλαμβανομένων ὄρων, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν, παρὰ τῷ Μητροπολιτικῷ Γραφείῳ ἀπὸ τῆς ὥρας 10 π. μ. μέχρι τῆς μεσημβρίας ἐκάστης ἡμέρας. Ἐν Ἀμφίσῃ τῆ 23 Μαρτίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Καλαβρυτοῖς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Θεοδώρων. Προκηρῶττει ὅτι Τὴν 25 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. 10 12 ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀμαλιάδι ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νικολάου Νικολοπούλου, πλειοδοτικῆ

δημοπρασία ἐκποιήσεως τῶν ἐντὸς τῆς πόλεως Ἀμαλιάδος οἰκοπέδων τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται σιμφώνως κατὰ πάντα τῆ ὑπ' ἀριθ. 2003 ἐ. ἔ. προκηρῶσει ἡμῶν, οἱ ἐν γένει ὄροι ὑποχρεώσεων εὑρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς, καὶ παρὰ τῷ ἀντιπροσώπῳ αὐτῆς Ἱερομονάχῳ Ἀμβροσίῳ Παπαϊωνοπούλῳ μετόχιον «Ἅγιος Νικόλαος» Ἀμαλιάδος. Ἐνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίων Θεοδώρων τῆ 22α Μαρτίου 1926.

Τὸ Ἡγουμ(λ)ιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαλεβῆς. Προκηρῶττει ὅτι. Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς διετῆ ἐνοικίασιν τὸ κάτωθι κτήμα τῆς εἰρημένης Μονῆς 1) Ἐν ποιμνιστάσιν εἰς θέσιν Τρυπόνα μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ 800 περίπου ἐλαιοδένδρων. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν 9 Μαΐου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Θυρέας καὶ Βρασιῶν Ἰωαν. Παρασκευοπούλου κ. λ. π. ἀντιπροσώπων οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων συγγραφῆς ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ συμβολαιογράφου Θυρέας καὶ Βρασιῶν Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Μαλεβῆ 24 Μαρτίου 1926

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Κλειστῶν, διακηρῶττει ὅτι. Τὴν 18ην Ἀπριλίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 12 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουραδικεῖο Ἀθηνῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμφου Α. Λακοπούλου πλειοδοτικὴ δημοπρασία ἐνοικιάσεως τοῦ δικαίωματος ὑλοτομίας 4.000 ζυγίων καυσόξυλων ἐκ τῆς Καψάλας τοῦ κτήματος τῆς Μονῆς «Μόλεμα Καφροσπητι» Οἱ ὄροι τῆς δημοπρασίας εἰσι καταθεθειμένοι ἐν τῷ ἐν Ἀθῆναις Γραφείῳ τῆς Μονῆς (Ὁδὸς Βορείᾳ 4). Ἐν Ἱ. Μ. Κλειστῶν τῆ 18 Μαρτίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἑρμιόνη Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀναργύρων. Διακηρῶττει ὅτι. Ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν πενταετοῦς μισθώσεως, τὸ ἐν τῷ λιμένι Κοιλιάδος ὁμωνύμου Κοινότητος, νησιδίου τῆς Μονῆς ταύτης καλούμενον Κορωνίς ὑπὸ τοὺς ὄρους ταυταριθμοῦ τῆς παρουσίας συγγραφῆς καταθεθειμένους εἴ τε τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τοῦ τῆς Κοινότητος Κοιλιάδος, καὶ τῆς Νομαρχίας Ἀργολιδοκορινθίας ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Κοιλιάδι πρωτεύουσα ὁμωνύμου Κοινότητος, καὶ ἐν τῷ συνῆθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν κατὰ τὴν 7 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἑρμιόνης Ἰωαν. Δελεγίκη. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ πᾶν δρ. Ἐν Ἑρμιόνη τῆ 20 Μαρτίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἑρμιόνη Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀναργύρων. Ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν πενταετοῦς μισθώσεως οἱ ἐν θέσει λάκας καὶ πέραν λάκας τῆς περιφερείας Κοινότητος Κρανιδίου καὶ μεισίαργος τῆς Μοτῆς ὑπὸ τοὺς ὄρους ὁμοιαριθμοῦ τῆ παρουσίας συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, καταθεθειμένης ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μοτῆς, τοῦ τῆς Κοινότητος Κρανιδίου καὶ τοῦ τῆς Νομαρχίας ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Κρανιδίῳ ἐν τῷ συνῆθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν κατὰ τὴν 9 Μαΐου ἐ. ἔ. ἀπὸ τῆς 10—12 ὥρας π. μ. Ἑρμιόνη τῆ 18 Μαρτίου 1926.